

ע"פ 55369/02 - אشرف זייד נגד מדינת ישראל, באמצעות פרקליטות מחוז חיפה

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעוורים פליליים

2016 מאי 05

עפ"ג 55369-02 זייד נ' מדינת ישראל

בפני הרכב השופטים:
י' גריל שופט בכיר, [אב"ד]
כ' סעב, שופט
א' לוי, שופט

המעורער:
אשרף זייד
ע"י ב"כ עו"ד דרוייש מוחמד

נגד
המשיבה:
מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)
ע"י ב"כ עו"ד גב' מ. הרטמן

פסק דין

כללי

מרכזו של האירוע נשוא ערעור זה מצו א-שם בשנת 2004, לפני כ-12 שנים. היה זה כאשר המעורער, מר אشرف זייד, פנה ביום 23 מאי 2004 בשעת אחר-צהרים אל בוחן-תנוועה מתחנת המשטרה בחדרה והודיע לו, כי יום קודם לכן, ב-22 במאי 2004 בשעת ערב, בפרדיס, הגיע בו כל-רכב. לפי טענת המעורער באזני אותו בוחן-תנוועה, היה זה קלי-רכב מסווג מיצובייש, נהוג בידי הגב' זווהה תאופיק, תושבת הכפר בענוה.

ביום 22.11.04, פנה המעורער, באמצעות עורך-דיןו, לחברת הביטוח "הראל" כדי לקבל כספי פיצוי בגין נזקי גופו על סמך ההודעה האמורה. חוקרי משטרת ישראל לא נתנו אמון בהודעתו של המעורער בפני הבדיקה ופתחו בחקירה לבחינת החשד, שמא היא כזבת.

בתום חקירה זו, באה המשיבה לדעה, שהודעה זו בצד יסודה, ולפיכך, כעבור כשנתיים (בתום חקירה בחשד זה), טרחה והגישה כתוב-אישור נגד המעורער ובמסגרתו, האשימה אותו בעבירה של ידיעות כזבות, בניגוד לסעיף 243 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 ובעבירה שענינה ניסיון לקבלת דבר במרמה, לפי סעיף 415 ו- 25 לחוק העונשין.

ההליכים בבית משפט השלום - ה"גלגול הראשוני"

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - או. verdicts.co.il

משפטו של המערער בפני בית המשפט השלום בחדרה החל בחודש אוקטובר 2006. בחודש נובמבר 2006, כפר המערער באשמות שיויחסו לו ולפיכך, נקבע התקן לשמיית ראיות בפני כבוד השופט אחד קפלן.

בישיבת ה- 16 באפריל 2007, הודיע בא כוחו של המערער כי הוא מתנגד לקבלת אمرת ההודיה שמסר המערער בפני חוקר ההונאות וביקש שבית המשפט יערוך "משפט זוטא" לבחינת קובלות אמרה זו. הוא טען, שאליבא דמרשו, במהלך חקירותו במשטרת היהודי החוקר למעצר שהוא צפוי למעצר בן 5 ימים, אך הבטיח לשחררו מן המעצר אם יספר את האמת. פולוה זו הכנעה, כך טען, את המערער להודות במה שלא עשה. הוא הודה באוזני חוקר ההונאות, שפועל כפי שפעל בכונה לרמות את חברת הביטוח וכך לגבות במרמה כספים. הודה זו נמסרה, כך טען, "בהתאם להנחיית החוקר".

דא עקא, שביהם"ש שלל את בקשת הסנגור לעירית "משפט זוטא" לבחינת קובלות ההודיה וקבע, כי "טענת הזוטא" תישמע "במסגרת התקן עצמו". הטעם להחלטה זו נעוץ היה בכך שהסנגור טrho והעלה את טענת הזוטא לראשונה בתחילת ישיבת שמיית הראיות, אשר אליה זומנו והתייצבו כבר עדים, אשר לא היו העדים הנוגעים לטענת קובלות היהודי. לפיכך, נשמעו באותו ישיבה עדויות נဟגת כלפי הרכב "הפוגע", הגברת מהא מראהנה ובעלת כל'-הרכב, אחותה, עוז'ד מראהנה מיסון.

בישיבת ה- 5.9.07 נמשכה פרשת התביעה בתיק. בישיבה זו העיד בפני בית-המשפט בגין-דזdotו של המערער, אשר נכון באירוע נשוא התקן, מר ג'יאד זייד וכן חוקר ההונאה אשר חקר את המערער, מר מאג'ד פואז.

ביום 17.1.08 נשמעה פרשת ההגנה בתיק. זו כלללה את עדותו של המערער עצמו בלבד.

ביום 23.3.08 מסר כבוד השופט קפלן את הכרעת-דין בעניינו של המערער. במסגרתה, מצא לזכות את המערער מהאשמה, שיויחסה לו מלחמת ספק סביר, אשר לא הוסר על-ידי התביעה.

על הכרעת-דין זו הוגש ערעור מטעם המשיבה, אשר נדון בפני הרכב שופטי בית-המשפט המוחזק בראשות האב"ד, השופט רון שפירא. ביום 29.10.09 פסק הרכב זה **לבטל את הכרעת-הדין המזוכה** שניתנה על-ידי בית-משפט קמא ולהציג הדיון לבית-משפט קמא, על-מנת שיكتب הכרעת-דין חדשה, שבמסגרתה ייתן דעתו לשני המוצגים - ת/3 (תעודת רפואי), שבמסגרתה ציין דיווח של המערער על פצעתו באוזני הרופא, (ד"ר שורה רדא) ו- ת/4, הודיעו של המערער בפני חוקר משטרה, שבמסגרתה הודה המערער במינויו לכתבת-האישום). הודה זו (ת/4) הוגשה בדיון של ה- 5.9.07, ללא התנגדות מצד ההגנה; דא עקא, טענות, אשר הועלו כנגד קובלותה ביחס אליה, לא נבחנו ולא הוכרעו במסגרת הכרעת-הדין.

ההליכים בבית משפט השלום - ה"גלגול השני"

השופט קפלן חזר ונדרש לראיות בתיק, ובפרט, התייחס לשתי הנקודות, אשר אליהן התבקש להתייחס על-ידי בית-

המשפט המחויז. לנוכח הودאת המערער בחקיריה, וכן בהתחשב באי-התאמה בין המועד שצוין על-גבי תעודה רפואית שהוגשה מטעמו של המערער, לבין מועד התאונת הנטענת, מצא כי יש בשני הנתונים הללו כדי להתר את הספקות, שנוטרו בלבו ביחס לאשמת המערער בתחילת, ולפיכך הורה על **הרשעתו בדיון**.

הכרעת-דין מרשותה זו ניתנה ביום 10.04.2014. בדיון מיום 28.01.2014, גזר השופט קפלן לumaruer עונש מאסר בן ארבעה חודשים ועונש מאסר מותנה בן שישה חודשים.

דא עקא, שבכן, לא נסתימנו גלגוליו של תיק זה.

הפעם, היה זה תורו של המערער שלפנינו לערער על פסק-הדין המרשי. הערעור נדון בפני הרכב בית-משפט זה בראשות כבוד השופט עודד גרשון.

בית-המשפט המחויז הכריע בערעור בפסק-דיןו מיום 10.12.2013 והורה על **ביטול הרשותה ועל שמיעת התביעה מחדש** **בפני מותב אחר של בית-משפט השלום מזה שדן בו מלכתחילה**. הטעם לדבר נועז היה בכך שהמערער טען בפני בית-משפט קמא לאי-קבילותה הודה שמסר בפני חוקר המשטרה (טענה שהועלתה, כאמור, כבר בשנת 2007), אך בית-המשפט בהכרעת-דיןו الأخيرة **לא התייחס לטענת הזוטה כלל**.

בית-המשפט המחויז הדגיש, בהחלטתו, כי איןנו מביע דעתה לגוף הטענה נגד קבילותה האמרה, אלא מצין, ששומה היה על בית-משפט קמא להתייחס לטענה ולקבלה או לדחותה, אך לא להתעלם מהםינה לחלוין.

ההליכים בבית משפט השלום - ה"גלגול השלישי"

ואכן, ביום 4 אוקטובר 2011 החל כבוד השופט אביהו גופמן לשמע ראיות בתיק. עדות חלוקם של העדים נשמעה מחדש, עדים נוספים העידו, ולגבי אחד העדים הוסכם על דעת הצדדים שפרוטוקול הדיון הקודם ישמש כפרוטוקול הדיון בהילך המחדש. ביום 15 במרץ 2015, מסר כבוד השופט גופמן את ההחלטה-דיןו בתיק.

במסגרת ההחלטה-דין, הוא סקר את עדויות העדים כולם וקבע ממצאים תוך בחינת מהימנות העדויות לגוףן. כך, קבע, שהמערער מסר הודעה בה הודה שתלונתו הייתה תלונה-שווא כדי לנסות לקבל כסף מהביטוח במרמה וכי לא אירעה כל תאונה בה נפגע מרכיב כלשהו; הוא דחה את טענת המערער, שלפיה הודהתו לא הוקראה לו וכי אין לקבל את האמור בהודעותיו במשטרה. בית-המשפט עמד על כך שהיעדר האמינות של גרסת המערער עולה מעדותם הבוראה והאמינה של החוקרים, אשר שללו את טענתו כי איימו עליו או לחזו עליו, מכך שהרופא, ד"ר רדא, מאשר שלא נמצא חבלה, מכך שב-זמנו הודה במשטרה שהמערער אמר לו "שיגיד שרכב פגע בו" ומהוסר ההטאמה בין התיאור שאומרו מסר המערער ביחס לניסיות פצעתו לבין הממצאים הרפואיים אשר הוצגו לו.

גם הטענה-וודה של המערער מיד לאחר התאונת הנטענת (הליכה לביתה של הנהגת "הפוגעת" ולא לטיפול רפואי), פגמה, לפי קביעת בית-המשפט, באמינותה המערער.

לפיכך, קבע **שלא נתעורר ספק סביר בגרסת התביעה, ולפיכך, כי דין המערער להיות מורשע בדיינו**.

הפעם, גזר לו בית-המשפט 6 חודשים מאסר על-תנאי וקנס בסך 6,000 ל"נ.

גם עם פסק-דין זה לא השלים המערער שלפנינו, ובאמצעות בא-כחו המלומד ערער עלייו. זהו, אפוא, הרכב שלישי של בית משפט זה הדן בערעורים על פסק דין שניינו בפרשא זו. במהלך הדיון שלפנינו צמצם הסגנון את ערעורו והפנה חיציו כלפי הכרעת-הדין בלבד.

nymoki הערעור

בערעורו, טען בא-כח המערער שורה של טענות לקעקוע הכרעת-דינה של הערכאה הראשונה -

א. בית-המשפט לא ערך משפט זוטא לבחינת קובלות הודיתו של המערער בחקירה; המערער הודה מפה את אמצעים פסולים שהופעלו עליו וראוי היה לבחון טענה זו לגופה בבית-המשפט. נטען גם שלא ידע מהו תוקן ההודיה שעיליה חתום.

ב. במסמך הרופא בעניינו של המערער, בו נרשמה תלונתו לראשונה צוין בטעות (בתום-לב) תאריך, אשר איננו תואם את תאריך האירוע. מאחר שהאמור בטעות תמת לב, לא היה נכון להתייחס בספקנות לאמתות המסמן.

ג. מכלול הריאות המצביעות על חפותו של המערער, גובר במשקלן על משקל הריאות, אשר הציבו על אשמו; עדותם של המערער עצמו הייתה אמינה וראוי לאמון בית-המשפט; הוא נפגע באירוע ונזקק לטיפול ארוך ורב-היקף בחבלתו.

ד. יש לדוחות את עדותה של הנהגת כבלתי אמינה וスクירת שכן בוחן התנועה העיד בבית המשפט שהיא שמסרה בפניהם שהויל-הרגל (הנאשם) התפרץ בין שני כלי רכב חונים; בעודו שלה בפני בית-המשפט טענה שככל לא אמרה זאת.

ה. עדותו של בן-דודתו של המערער תומכת בדבריו. ראוי לדוחות אמרתו המשטרתית, שלפייה המערער הודה באוזניו שהמציא את התאונה לצורך קבלת תגמול כספי ולקבל את עדותו בפני בית-המשפט שהוא עד למצוות של המערער מיד לאחר שנחבל ואף ליווה לבית הנהגת. ראוי היה לתת אמון בדבריו כאשר אישר עדותו את דבר קרות האירוע, את העובדה שראה את הנאשם לאחר שנפל, וכשרגלו מצויות מתחת לפגש הרכב. כן ראוי לקבל את דבריו, שלפיהם זויה את הנהגת הפוגעת ולפיכך, "صاحب" את הנאשם עד לבית הוריה, כדי להודיע להם על קרות התאונה.

ו. הנהגת הפוגעת מודה שהתהה ברכבה במקום בו טוען המערער שנפגע; כמו-כן עליה, שהיא הייתה נהגת חדשה ביום האירוע וניסתה להסתיר פרט זה מפני שלא עמד לה כיסוי ביטוח בהתחשב בכך. זה גם היה המנייע שלה להתחמק מאחריות לתאונת. העובدة שהביטה לאחר ראתה את המערער ממשך לכת, מלבדה שהיא הייתה מעורבת באירוע וכעת מנסה להתחמק ממעורבות זו, ולהסתיר את העובدة שברחה מהמקום.

ז. גם הסטייה בין עדות הנהגת, מהא, לבין עדות אחותה, מיסון, ביחס למקור ידיעת האחות בדבר קרות התאונת מלמדת על כך, שאין לחתם אמון בעדותה של מהא.

ח. ראוי היה לקבוע, על בסיס עדות הרופא, ד"ר שורא רדא, כי המערער פנה אליו לאחר התאונה לבדיקה וכי בבדיקה נמצאה הגבלה בתנועה וממצאים המעידים על פגיעות ברג'ל וכי לפיכך, הפנה הרופא את המערער לטיפול בבית-החולים.

ט. ראוי לדחות את אמרת ההודיה של המערער ולהעדיף את אמרת - "התלונה" שהגיש, שכן האחרונה הוגשה ולא הפעלת לחץ ואילו הראשונה ניתנה תחת לחץ של החוקרים ואיומיהם, תוך שתשאלו לא תועד כדבוי.

חשיבות המשיבה

באת-כוחה המלומדת של המשיבה עתרה לדחית הערעור.

לדבריה, הכרעת-הדין מנמקת ומתבססת על מצאי מהימנות אשר אין דרך של ערכאת-ערעור להתערב בהם בקלות. הערכאה הראשונה דחתה את טענות המערער נגד קובלות הودאות ודחתה את טענותיו ביחס לאמצעים פסולים, אשר הופלו נגדו. הפרקליטה המלומדת אף הצבעה על כן, שבמהלך גלגולו התקין נשמעו טענות שונות ומשונות נגד/amצעי-החקירה שננקטו. טענות אלו התפתחו והשתנו במהלך הדרך. לדבריה, "גם היום לא ברור מה פשר האום או הלחץ אשר הופעל על המערער". בתגובה לטענה, שלפיה לא נערך משפט זוטא כנדרש, צינה הפרקליטה ש"במסגרת ההליך בסבב השני למעשה לא נתבקשה הפרדה של הליך הזוטא וההליך העיקרי והעדים נשמעו כ厰קשה אחת כאשר ההגנה ביקשה לשמעו 4 עדים בלבד ויתר הפרוטוקולים הוגשו בהסכם".

דין והכרעה

"יאמר מיד בפתח הדברים, **בערעור זה אין כל ממש**.

הערעור מתבסס רובו ככלו על תקיפות קביעות מהימנות וממצאי עובדה שנעשו בידי הערכאה הראשונה במסגרת סמכותה. קביעות אלו נומקו היבט והتبוסתו כדבוי בחומר הראייתי, ולפיכך אין מקום להתערבותה של ערכאת-הערעור בהם.

עוד לפני שنبחנו את טענותיו המהותיות של המערער שלנו פנינו, ראוי להתייחס לטענה פרוצדורלית שאותה הפנה נגד הכרעת-הדין קמא. לפיה, נמנע בית-משפט קמא מלערוך "משפט זוטא" כהוויתו, בנפרד מכל פרשת התביעה בנגד לדין, ובכך, פגע בזכויותיו הדיניות של המערער.

אי ערכית "משפט זוטא" לבחינת קובלות הודית המערער (ת/4).

נחלק ההתייחסות לטענה זו לשני חלקים - עובדתי ומשפטי.

בהתיבת העובדתי, אכן, בפסק-דין של בית-משפט זה מיום 30.12.10, בוטלה הכרעת-הדין בעניינו של המערער מאחר

שבית-משפט השלום (כבוד השופט קפלן) לא התייחס, במסגרת הכרעת-דיןו לטענות המערער נגד קובלות הودיינו. בית- המשפט ציין, כי איןנו מוחוו דעתו לעיצומן של הטענות נגד קובלות הראייה, אך ציין, כי ראוי להתייחס אליו במפוש שולחן מהן.

עם החזרת התקיק לדין לפני הערכאה הראשונה בפני כבוד סגן הנשיא, השופט גופמן, ביום 13.2.11, הוקרא כתוב האישום לumaruer; בא-כוחו כפר בשמו בעובדות כתוב-האישום והתקיק נקבע לשמייעת ראיות. **לא בשלב זה ולא בשום שלב אחר, התבקש בבית-המשפט לעורן "משפט זוטא" לבחינת קובלות הוהדייה.** יותר מכך, בישיבת 21.3.12, שבמסגרתה נשמעה עדותו של החקיר, פואז מג'יד (ע"ת 8), ראש שלוחות יה"ב, הונאה בתאונות דרכם בזמן התרחשויות האירועים נשוא תיק זה, אף הוגשה אמרת הוהדייה (ח/4 במקור ואשר סומנה ח/13 בಗלוויו השני של התקיק) **לא הושמעה התנגדות המערער להגשת האمرة ולא התבקש עריכת דין ייעודי לבחינת קובלותו.** במסגרת עדותם של עד זה נשאל העד במפוש אם הוא או חוקר אחר הפעיל לחצים על המערער לצורך חילוץ דברי הוהדייה מפיו והשיב על כך בשילילה (ראו עמ' 84 לפירוטוקול, ש' 15-10).

ויצו, אפוא, שהימנעות בית-משפט קמא מעריכת משפט זוטא נבעה מטעם אחד בלבד - העדר בקשה מצד בא-כוח המערער לעורן משפט שכזה. בנסיבות אלו, בית-המשפט בהחלט רשייא היה להסתפק בהימנעות הסגנון מלהתנגד לקבלת המסמך כראיה קבלה ולבוחן את הוהדייה במישור משקלה, כפי שאף עשה במסגרת הכרעת-דיןו.

בהיבט המשפטי, אכן, סעיף 12 לפקודות הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971, קובע כי עדות על הוהדייה הנאם כי עבר עבירה תהא קבילה "רק אם הביא התובע עדות בדבר הנסיבות שבן ניתנה הוהדייה, ובית-המשפט ראה שההוהדייה הייתה חופשית ורמצון". כאשר ישנה התנגדות לקבילותה של הוהדייה, על בית-המשפט לקיים דין דין בקשר הקובלות במשפט זוטא שהוא "מסגרת דיןונית עצמאית, המשולבת כיחידה נפרדת בתחום המוסגרת הכלכלית של הדיון באישום גופו" [י' קדמי, **על הראיות** (כרך א', תשס"ד)]. את התנגדות לקבילות הוהדייה על הנאם להעלות בעת שהמאמינה מבקשת להציגה כראיה. נקבע כבר כי מקום בו לא הביע הנאם התנגדות להגשת הוהדייה בשלב שהtabiyyah מבקשת להגישה, שוב אין הוא יכול לעורר התנגדות לקבילותה בשלב הערוור. (ראו ע"פ 1382/99 בלחניס נ' מדינת ישראל (לא פורסם); ע"פ 11331 קיס נ. מדינת ישראל, פד"י נט (3) 453, 464).

כפי שראינו לעיל, בשום שלב במהלך שמייעת המשפט בענייננו לא דרש בא-כוח המערער לעורן משפט זוטא לבחינת קובלות הוהדייתו. לפיך, אך מובן הוא, שבית-המשפט קיבל את הראייה ובחן אותה לגופה במסגרת הכרעת דיןו.

על כל פנים, ולמעלה מן הנדרש נציין, שההLECה ההחלטה קובעת, שקבלת הוהדייה כראיה ללא קיום משפט זוטא **אף שהזגגה התנגדות לקבילותה**, אינה מביאה לפסילת הוהדייה באופן אוטומטי. מקום בו נמצא בית-המשפט לעعروר שבנסיבות של העניין לא נגרם לנאם לעול בשל אי-קיים משפט הזוטא, והגנתו לא קופחה, ההוהדייה לא תיפסל (ראו קדמי הנ"ל, בעמ' 109; ע"פ 1520/97 חדד נ. מדינת ישראל, פד' נה(2) 337 וכן פסק-דין קיס הנ"ל, בעמ' 466).

אכן, כמו בפרשת **קיס** הנ"ל גם בעניינו, **משפט הוצאה "נבלע"** למעשה בהליך העיקרי. הגנתו של המערער לא קופча בשל כך. בית-המשפט קבע קבועות מהימנות ברורות וחד-משמעות בכל הנוגע לטענות המערער המתיחסות לאמצעים פסולים אשר ננקטו נגדו ודחה אותן לאחר שהעירן הן את מהימנות החוקר, הן את מהימנות המערער.

בנסיבות אלו, דומה שעריכת משפט זה תא לא הייתה מועילה למערער.

טענות שבובודה הכלולות בערעור

פונה כעת לבחון את טענותיו המהותיות של המערער נגד הכרעת-דיןה של הערכאה הראשונה.

הסגור קיבל על כך, שתעודה רפואי, אשר הוגשה מטעמו של המערער להוכחת פציעתו זכתה להתייחסות מפקפקת בהתחשב בכך, שנרשם עליה בטיעות תאריך שני (22.3.04) ולא תאריך התאונה (22.5.04).

אכן, הרופא הסביר בפני בית-משפט כאמור מקור הטעות ודומה שהסביר זה התקבל על דעת בית המשפט; לפיכך, לא שימוש הדבר כעילה לקעקוע מהימנות עדותו. (ראו עמ' 110, ש' 1-5, וכן עמ' 115, ש' 28-32 בהכרעת-הדין).

הסגור טוען, כי ראוי היה לקבל את עדות המערער בפני בית-המשפט כמהימנה ולהעדיף את ערכן הכלול של הריאות אשר תמכו בגרסתו על-פני משקלן של הריאות אשר סתרו אותה. דא עקא, שבית-משפט כאמור קבע ממצאים ברורים לחלוtin בכל הנוגע לאמינות עדות המערער, וכיודע, בכגון דא ערכאת ערעור אינה ממלה לתהערב:

"**הלכה היא, כי בית-המשפט בשבתו כערצת ערעור איןנו נוטה להטעב בממצאים עובדיתיים אוטם קבוע בית-משפט של הערכאה הדינונית אשר שמעה את העדויות, התרשמה מהן ובחנה אותן, אלא במקרים חריגים** (ראו ע"פ 11/99 שוויץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 769, 780; ע"פ 190/82 מركוס נ' מדינת ישראל, פ"ד לז(1) 234, 225). בפרט כך הוא כאשר מדובר בממצאי מהימנות, שהרי הערכאה הדינונית היא המתרשת באופין ישיר ובلتוי אמצעי מהעדים וממהימנותם, כשבענין זה יכולתה של ערכאת הערעור מוגבלת (ראו ע"פ 7595/03 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם); ע"פ 2485/00 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 924, 918; ע"פ 406/78 בשירי נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(3) 393, 397)."
(ע"פ 10943 אלעסימי נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 15.12.2005).

תחילה, דחה בית-המשפט את טענת המערער שאמרת הodiaito לא הוקראה לו (עמ' 15, ש' 5-4); בית-המשפט ציין את העובדה שהרופא של המערער אישר שלא נמצא כל סימני חבלה למעט "רגשות במישוש", מה שמעמיד בספק את הגרסה (עמ' 115, ש' 14); בית-המשפט דחה את גרסת בן-דודו של הנאשם, העד זיד חוסין כשטען שהמערער לא אמר לו "שיגיד שרubb פגע בו" (עמ' 125, ש' 19-18); בית-משפט כאמור קבע "חוסר-אמינות" בגרסה המערער ביחס לעצם הפגיעה לנוכח תיאור אופייתה של הפגיעה ודרך התרחשותו של האירוע אל מול האמור בתעודה הרפואי (עמ' 115, ש' 23-26). גם העלתה הטעונה בדבר כאבים באכבעות לראשונה בבית-החולמים עוררה תמייהה בלבד השופט המכובד כאמור (עמ' 115, ש' 32-28). **"חיזוק נוסף לחוסר אמינות"** המערער מצא בית-משפט כאמור בכך, שהמערער

מצא לנכון למכת תחילת לביתה של הנגנת ורק אחר-כך פנה לטיפול רפואי (עמ' 116, ש' 4-2).

ממצאי המהימנות הללו הביאו את בית-משפט המלומד קמא לכל מסקנה עובדתית כדלקמן -

"במצטבר מכל האמור לעיל, סבור אני שאכן הودעת הנאשם, על-פייה אכן מדובר בהודעה כזבת יש לאמצעה שכן לא מצאתי כל סיבה נראית לעין לקבוע שאכן מדובר בחקירה אשר הוצאה תחת איזומים או לחץ".

את הטענה שהנגנת צינה באוזני הבוחן שמאן דהוא התפרץ בין קל-רכיב זו שללה; עמדתה זו התקבלה על דעת בית-משפט קמא. "יאמר מיד, הטענה, כי הנגנת מהא אמרה אי-פעם שמדובר בהולך-רגל שהתרפרץ לכਬש מתבססת על רישום בתיק אגף התנוועה שהוגש לבית-המשפט (נ/3). במתוך התיק צוין בכתב-ידו של הבוחן - "מוסרתו שאין מעבר והתרפרץ מבין שני קל-רכיב חונים". מיד לאחר מכן, מצין הבוחן את דעתו, כי "לפי דעתם, יה' ב", דהיינו, כי לדעתו האמור בתיק שעינינו ניסיון להונאות את חברת הביטוח.

יודגש, באף אחת מאמרותיה של העدة אשר הוגשו לפני בית-משפט קמא (13.2.05 ו-10.6.04) לא טענה האחרונה כי המערער התפרץ בין קל-רכיב חונים אלא צינה שהוא הלך מרחק ממטר מרכבה ובמקביל אליו. **טענת הפגיעה בו הוכחה על-ידייה מכל וכל בכל הפעמים, שבהן נדרשה לנושא.**

הסגור ביקש מאיינו לקבל את טענות בן-דודו של המערער, שלפיהן אמרתו המשטרתית, בה הפליל את המערער אינה רואה לאויה לאמון שכן הוצאה ממנו בלחץ וכן שהמערער מעולם לא התבטה באוזניו, כי הוא בده את התאונת מליבו כדי לתבע את חברת הביטוח.

בית-משפט קמא הנכבד דחה גרסה זו של העד כבלתי-אמינה (עמ' 115, ש' 18) ודחה מכל וכל את טענותיו שבמסגרת אמרתו המשטרתית נרשמו דברים שלא אמר. בית-המשפט צינה טענה זו "טענת סרק שאין לה כל תמיכה בראיות, כל שכן הינה בלתי-סבירה לאור עדות גובה ההודעה לגבי נסיבות גביה ההודעה". הדברים, לטעמו, מדברים בעד עצמן, ואיןנו רואים צורך או מקום להוסיף עליהם. **אנו סבורים, לאור קביעות ברורות אלו, לא תוכל עדות בן-דוד בבית-המשפט לשיע ב>Show דרך שהיא לגרסת המערער.**

טענת ההגנה, שלפיה הנגנת ביקשה להימלט מחוויות לפגיעה במערער לאחר שהיא הייתה נגנת חדשה וקיים ספק לגבי קיומו שלCisco ביחסו להיגתה, אינה אלא **ספקולציה אשר אינה מתבססת על חומר הראיות**. גם בעובדה שראתה את המערער ממשיך למכת לדרכו אין כדי להטיל ספק באמינותה בהתחשב בכך שצינה שנסעה במהירות אפסית באוויר צפוף ושהכירה את המערער לפני האירוע.

הטענה, לפיה קיימת סתירה בין גרסת הנגנת לבין גרסת האחודה, אינה מבוססת בחומר הראיות. השתלים הדברים

כפי שתוארה על-ידי השתיים בעדויותיהן בבית-המשפט היא קוהרנטית ועולה היטב בקנה אחד עם הגרסה, שלפיה הנגנת השיבה את כל-הרכב לאחותה; כי בשעה זו כלל לא ידעה שקיימת טענה שפגעה במאן דהוא; שאחיה, שלוינו פנה המערער יצר קשר טלפוני עם האחות בעלת-הרכב ושאל אותה לגבי האירוע וכי רק אחר-כך, יצרה זו קשר טלפוני עם הנגנת על-מנת לברר אם אירוע דבר במהלך נהיגתה.

מהמקובץ עולה, **שמקהלו של המכול הראייתי** המצביע אל עבר אשמתו של המערער **עליה לאין שיעור על משקל המכול הראייתי המתיל ספק באשמה זו**. הודיעתו הקבילה של המערער שהודיעו להודעה כזאת על-מנת לקבל את כספי הביטוח; הודעת בן-דודו, שאישר ששמעו דברים אלה מפיו; עדויותיהן של הנגנת "הפוגעת" ואחותה; העדר קוהרנטיות בין טענות המערער לבין התנהלותו לאחר התרחשויות התאונה כביכול והאמור בתעוזות הרפואיות שנרשמו בעניינו.

סוף דבר

מן המקובץ עולה, כי הכרעת-דין**הערכה הראשונה**, אשר ניתחה את כל הראיות אשר הובאו לפניה והפעילה **כלים של סבירות והיגיון** בבחינתן, בדין יסודה.

משудות הנגנת התקבלה כאמור, ואמרותיהם המפלילות של המערער ובן-דודו במסגרת חקירותם במשטרת התקבלו כאמינות אף הן, ומנגד, נדחו עדויותיהם בפני בית-המשפט, סברנו **שמסקנותה של הערכה הראשונה, שלפיה אשמתו של המערער הוכחה מעבר לכל ספק סביר, בדין יסודה**.

התוצאה היא, אפוא, שהערעור על הכרעת-הדין נדחה.

הסגור הודיע כי הוא אינו עומד על ערעורו על גזר-הדין ולפיכך, גם ערעור זה נדחה.

פסק-דין**הערכה הראשונה** ייוותר, אפוא, על כנו כתבו וכלשונו.

ניתן היום, כ"ז ניסן תשע"ו, 5 Mai 2016, במעמד הנוכחים.

א' לוי, שופט

כ' סעב, שופט

י' גריל, שופט בכיר
[אב"ד]